

DEOSEBIREA DINTRE DRAGOSTEA DE LITERATURĂ ȘI ADEVĂRATA POEZIE DE DRAGOSTE

(ultima prefață scrisă de Corneliu Leu)

Însemnări pe marginea volumului selectiv din opera unui tânăr poet român rătăcit pe meridianele lumii, dar bine înrădăcinat în dragostea pentru poezia limbii lui.

Nu am în nici un fel intenția de a face elogiul poeziei lui Ionuț Caragea, poet român încă tânăr, care și-a câștigat notorietatea în „*generația Google*” pe multe meridiane dar, ca întotdeauna prin destinul nostru de caractere condamnate la nonsolidaritate sau asolidaritate, mai puțin în universul creativ al țării lui unde, după părerea mea, s-a înstăpânit - tranzițional, bineînțeles - un mod de existență literară circumscrisă în microclimate propice grupusculelor literare. Ceea ce n-ar fi rău, practicarea artei nepresupunând organizații de masă, dar conducând la riscul ca, în grup mic, ierarhia valorilor prin selecție naturală să nu mai funcționeze așa cum trebuie, iar iubirea de literatură să nu fie totuna cu vocația pentru literatură, din iubire provenind și *amatorismul*.

Plecat în altă lume, Ionuț Caragea are avantajul însingurării sale, ceea ce îi oferă o distanță de la care nu mai e obligat să stea cu privirile în interiorul grupusculului; să poată vedea fenomenul literar de la distanță și să tragă învățăminte din ansamblul lui, nu de la vreun critic sau maestru literar care vrea să domine un anume cenaclu dintr-o anume localitate. Pentru că, nu creatorii chinuiți de propriile lor orgolii sunt principalii vinovați de provincializarea acestor grupuri literare (prin mentalitate provincială și nu prin locul unde apar), ci „maestrul”, implicitul critic local ce dă sentințe și certificate de talent, lansând personalitățile literare în micul lui imperiu după modelul grangurilor „centrale” ai vieții clientelare literare; și leit cu același arsenal de valori. Astfel, aceleași adjective, atribute și analize din repertoriul celor ce o fac la scară mare, sunt folosite și la scara mică a câtorva semnatari de volume din arealul respectiv. Ba, uneori, la furie, pentru a arăta cât de buricul pământului este el cu emulii săi, respectivul mentor și spirit rector local uită, pur și simplu, funcția critică de la care a pornit și-i îmbăloșează pe autorii clientelari cu atâtea merite de perfecțiune și genialitate, încât generația lui Nichita, șaptezecistii, optzecistii și chiar impunătoarele nume din perioada interbelică sunt mici amatori pe lângă creația promovată de cenaclul, revista sau editura respectivă.

Dar, în această însingurare, Ionuț Caragea are și dezavantajul de a nu fi luat în considerație de nimeni, măruntele interese de grup neavând cum să-l includă. Un asemenea motiv mă face să mă refer la el și la poezia lui cea frumoasă, mai degrabă spre a defini contrastul dintre un asemenea însingurat în împătımirea pentru sunetul încântător al poeziei în limba sa maternă, spulberat ca un fir de talent în largul mapamondului, și bine definitele ventuze ale aspirației la artă cu orice preț, cu chemare și nechemare, îndemănare și neîndemănare, vocație sau doar ambiție de afirmare, profesionism sau amatorism ce mențin climatul unei vieți literare locale în cercuri restrânse de oameni care se cunosc, se cam apreciază sau doar se tolerează ei între ei, datorită liberalizării tiparului. Liberalizare absolut necesară democrației noastre, dar nu în egală măsură utilă unei reale afirmări culturale care, pentru a se realiza, trebuie să scape de poncifele și amatorismul de la „Cântarea României”.

Poate că voi fi considerat cinic, dar alături culegerii pe care acest poet interesant a făcut-o din cele nouă volume publicate până în prezent, am așezat un opuscul din colecția de penibilități literare a marelui meu prieten Mișu Dragomir, poet de nobilă stirpe intelectuală pe care-l amuzau la culme toate stupiditățile pe care le suportă tiparul, colectându-le cu fervoare. Procedez astfel spre a-mi face înțeleasă cât mai pe scurt teza exprimată limpede în titlu, juxtapunând o strofă de adevărată poezie de dragoste aparținând tânărului poet și alta dintr-o broșurică tipărită pe bani proprii (ceea ce dovedește doar dragostea pentru literatură), de o „amatoare de frumos” din perioada interbelică, atunci când libertatea tiparului manevrat ca negustorie în care banii nu au miros, era la fel de glorioasă ca și astăzi. Pentru că mica industrie editorială a prezentului nu e cu nimic mai brează, adăugându-și doar rafinamentul digital alături de vânzării de ISBN-uri pentru autori submodești, al asigurării de prefete elogiative pentru cei mai avuți și chiar al negustoriei cu vreo campanie de recenzii în publicații cu tiraj confidențial dar care, apoi, pot fi citate în postfețele care susțin autorii după ce au mai strâns niște bani pentru un nou volum. În acest mod, putem afirma cu mândrie că economia noastră de piață a produs și a (re)impus tipul de editor prestator de servicii spre a satisface nevoile reale sau amatoristice ale unor mici comunități, la fel cu atelierelor de confecții și reparații, rentabile la un anume număr de populație; sau, chiar, cu cabinetele dentare care pun coroane și proteze oricărui om care are nevoie să mănânce și nu numai celui care știe să zâmbească frumos. Printre acestea s-au profilat și câteva mici dictaturi, fie ale unor finanțări de stat supuse intereselor unei anumite orientări sau găști, fie ale câștigurilor cu cărți comerciale, ca niște supermarketuri cu produse de serie, banale, uneori expirate, dar ambalate frumos, de genul „*legate-n imitație de piele, ca să lași doi metri de bibliotecă urmașilor*”... Și, bineînțeles, nutrim speranța să se impună naibii odată o editură cu un adevărat program de cultură națională și de cultivare a elitelor cum, avis rara, începuse a fi în unele domenii Editura „Humanitas”.

Dar să revenim la exemplul edificator și scurt pentru care m-am lungit cu vorba. Voi cita două strofe, din două poezii de dragoste a doi autori care demonstrează ambii dragostea de literatură, de vreme ce o frecventează. Unuia dintre ei, însă, lipsindu-i din această dragoste necesarul respect pentru literatură; respectul care-l face pe omul de bun simț să se oprească dinaintea profesioniștilor unui domeniu pentru care n-are chemare și să nu înainteze acolo unde nu-și are nici

locul, nici priceperea, nici, în ultimă instanță: harul.

...promit, ne vom atinge și vom clădi iubirea,
coloană infinită cu palmele pe cer,
și vom culege stele să le simțim zvâcnirea
când inimile noastre nu vor avea reper.

Așa sună o strofă din recenta culegere a lui Ionuț Caragea pe care, ca să nu jignesc libertatea de a tipări a vreunui grafoman contemporan, o juxtapun unui vers extras, după cum am spus, dintr-o plachetă tipărită în timpul libertăților interbelice:

Am avut și eu odată
Un iubit frumos și bun
Și-a plecat în țări străine
Și-a murit de glonț de tun.

Pentru Ionuț Caragea - care, fiindcă „a plecat în țări străine”, nu face parte dintre găștile autohtone unde, la scară mai mare sau mai mică, se laudă unii pe alții - așezarea alături de asemenea delicatose ale ororii literare, ar putea fi jignitoare. Fericit fiind, însă, că „n-a murit de glonț de tun”, îl rog să mă ierte și să înțeleagă că, pentru mine, e o răcorire. Și să mi-o accepte din următoarele motive:

Ca modest profesionist al scrisului, ce sunt, m-am simțit întotdeauna încurajat să mă aflu între prieteni ce știau să apere drepturile și fruntariile acestui profesionism pentru care fiecare trudim din greu, nu ca pentru alte profesii - doar patru sau cinci ani de facultate, ci o viață întreagă; și aceea puțină de vreme ce, deseori, adevăratele rezultate se văd de abia când ajungi la eternitate. Astfel, cum am spus mai sus, am moștenit în memoria mea, ca un memento a ceea ce nu trebuie să lăsăm să se întâmple pe piața literară, toată colecția de poncife grafomane colecționată de Mișu Dragomir cu osârdia celui care nu numai că vrea să se amuze, ci și a maestrului cultivat de o rară generație de poeți splendizi și care, la rându-i, a cultivat cel puțin două. Colecție adunată de Mișu, marele îndrumător de poeți care a ținut până la moarte rubrica „Dintre sute de catrge” unde a fost lansată toată floarea poeziei vremii, tocmai pentru a le da acestora exemplul de ceea ce nu trebuie să facă și, mai ales, ceea ce nu trebuie să lase să pătrundă știrbind blazonul nobil al profesioniștilor în ale scrisului.

Nu era vorba atât de persoane, cât de opere; de neghina strecurată chiar printre culegerile bune ale unor oameni cu talent bine consacrat, dar nedotați cu simț critic față de propriul lor verbiage. Astfel, când, în prolificitatea sa, Nicolae Tăutu scotea carte după carte și chiar luase, împreună cu Mișu, un premiu de stat pentru poezie, acesta i-a atras atenția că nu tot ce se publică ziurn, în ziare, își găsește și loc peren în paginile cărților; că una e poezia ocazională pentru care ei erau mult solicitați de reviste, fiind poeți la modă, și altul e rolul mesajului poetic pe care-l duci cu tine până la împlinirea unei cărți; că nici o carte nu e o simplă culegere, ci fiecare își are poetica ei, tot așa cum un articol sau un interviu, părând fulminant într-un ziar pe o „cestiune la ordinea zilei”, își poate pierde orice semnificație în volum și chiar îl poate descalifica pe cel care-și alcătuiește opera definitivă din culegeri de scriitură jurnalieră. Tăutu a înțeles, a acceptat și, cum îi ardea buza să scoată un nou volum pentru care avea creație ziurnă destulă, a propus să ne facă o lectură ca să alegem noi ce trebuia a se tipări pentru eternitate și ce rămânea doar ca scurtă răsufare pentru „carpe diem”-ul respectiv. Am procedat ca atare: El citea foile respective iar, la fiecare, noi îi spuneam să le pună în dreapta sau în stânga. Supus, ascultător, obiectivat, el făcea asta... Până când l-am prins că, uneori, trișa și, când nu eram atenți, mai sustrăgea câte o foaie din cele pentru gunoi și o pune la furie de partea cealaltă... O dată, de două ori, până când i s-a strigat: „Nae, e volumul tău și tu poți oricând să faci ce vrei cu el; dar acum, cât noi ascultăm, lasă naibii foile așa cum zicem!”... Atunci, două lacrimi mari în care strălucea toată durerea și ruga s-au prelins pe frumosul lui obraz poetic și i-am auzit glasul invocând: „Dar voi nu știți cât m-am chinuit și cât am scrâșnit din dinți până când am scris poezia asta!”... Și, nu numai invocând, dar chiar cutremurându-ne cu durerea unui om sincer față de efortul său, din păcate, de data aceea sterp și, din fericire, în alte ocazii foarte inspirat.

Ce să-i faci?! Există și asemenea autori care pot produce lucruri de valoare alături de dezamăgitoare banalități și, tocmai din acest motiv s-a instaurat funcția selectivă a adevăratului critic literar. Pentru că nu s-a inventat încă, nici cu electricitatea pe sârmă, nici prin undele herziene, nici în sistemul digital (iată: proaspăt laureat cu „Nobel”), vreun mecanism care să confere cantități de talent sau, măcar, să producă timpi de inspirație, avem deseori nevoie de o selecție ulterioară, bazată pe caratele fiecărui produs în parte. Dau un exemplu care se poate verifica consultându-se ediția respectivă: Ion Horea este un poet bine conturat și foarte riguros cu sine însuși. Și, cu toate acestea, Romulus Vulpescu, având la viața lui mult har de editor, i-a propus să-i selecteze el poeziile pentru un volum antologic. Ei bine, oricât de mult am fi convinși de virtuțile operei poetice a lui Ion Horea, când citim acel volum asupra căruia și-a pus amprenta selecția lui Romulus Vulpescu, ne dăm seama că poetul e și mai valoros decât l-am considerat citindu-i celelalte volume. Iată, așadar, că nu neg în nici un fel necesitatea unui adevărat mentor critic, ci doar îi batjocoresc pe cei care fac asta, nu din vreo reală chemare, ci din grandomanie, veleitate sau poltroneria importanței pe care și-o dă neavenitul. Fofilându-se pe post de selecționeri unici (de cele mai multe ori dintre ratații creației proprii zise, deținători de eșecuri în încercările beletristice proprii), prin veleitatea lor, aceștia speculează veleitățile altor câtorva din jur, amăgindu-se că au fondat în mica urbe încă un mare „Cenaclu Sburătorului”. În ce scop? Bine-nțeleș nu altul decât ca dubitabilul preopinent să se poată compara cu Eugen Lovinescu.

Și, în același timp, amăgindu-i pe alții; pentru că veleitatea lui „a voi (sau a dori) să crezi” nu are nimic de a face cu puțința de a crea. Ca să nu mai vorbim de har, sau măcar de toate subtilitățile poetice caracteristice fiecărui gen literar,

pe care adevăratul scriitor le deprime prin propriul său spirit de observație, chiar dacă nu s-a găsit încă (și cred că nici nu se va găsi) formula de manual pentru așa ceva. Fără acestea, o asemenea veleitate ține mai mult de ambiția de a te lua lumea drept creator și a putea poza ca atare, dându-ți importanță sau pretinzând importanță... Într-o asemenea ordine de idei, îmi amintesc de un confrate ambițios pe care l-a nenorocit nereușita unor sute de pagini din care nu-i ieșea un roman, le-a rupt, le-a motololit și le-a aruncat la coș, apoi și-a înecat durerea într-o beție cruntă. Când s-a trezit, a făcut dușuri reci și inhalatii cu abur, s-a dopat cu algocalmine și a încercat să se apropie de masa de lucru. Acolo, ce crezi: Scoase din coș, lipite cu scotch și călcate cu fierul, tronau paginile pe care el le aruncase. „Te-ai îmbătat, maică, și ai aruncat toată munca asta la care am văzut cum te-ai forțat”- îi spuse soacra care fusese nevastă de precupeț – Nu se poate; alege măcar ceva și scoate niște bani din truda asta!”... Respectivul, făcuse măcar gestul uman de a se îmbăta de ciudă; îmi amintesc însă de altul, ce scrisese un roman ale cărui pagini, ca să le publice, ar fi trebuit, pur și simplu, traduse din română în română. Circula cu el pe la diverși editori care, după efortul lecturării a două pagini de prostii și agramatisme, îi dădeau cu el în cap. Cândva, după ce ne-am câștigat libertatea, ce văd la un chioșc din Gara de Nord? – Numele amicului respectiv pe coperta unui volum impresionant îmbrățișat de-o banderolă pe care scria nici mai mult nici mai puțin decât: „**Roman interzis de 20 de ani sub apăsarea cenzurii care nu l-a lăsat să apară**”.

Nu știi dacă raportul dintre căinoșenia cenzurii și prostia unui asemenea nechemat e o problemă politică sau una de breaslă în apărarea unor criterii de bun simț artistic, dar îmi amintesc de un alt mare prieten al meu, celebrul pictor și maestru monumentalist solicitat și răssolicitat de șecii lumii la înnobilarea artistică a palatelor provenite din petrodolari, care a pictat ani de-a rândul cele mai mari minuni arhitectonice din emirate: Petre Achițenie. Artist modern, cu o viziune brâncușiană în culoare, acuzat de fundamentalisti că și-a permis să-l pună-n frescă pe Eminescu alături ctitorilor din biserica botoșăneană unde a fost botezat poetul, el a avut o copilărie săracă pe la mănăstirile unde a învățat de la zugravii stilului bizantin, a trecut apoi la o perioadă tributară picturii lui Grigorescu și Andreescu, dar de înaltă apreciere în epocă și a fost adus ca bursier la singurul Institut particular de belle arte din București, patronul acestuia dându-i de toate - casă, masă, lecții, atelier, vopsele, cu o singură condiție: Să retușeze tablourile unor colege din familii avute, de pe urma taxelor cărora ființa Institutul, ca să crească prestigiul acestuia atunci când expunea lucrările studenților. Așa și-a făcut Achițenie și studiile, dar a realizat și zeci de pânze pentru expoziții de succes, semnate de alții. Și, pesemne din acest motiv, când a ajuns profesor, șef de catedră și maestru al multor generații de absolvenți ai Universității Naționale de Arte Plastice, avea un ochi teribil, descifrând imediat amatorismul și excluzându-l. Se purta foarte exigent, mai ales cu fetele; și nu le ierta dacă se îndoia de talentul lor. Vorba lui binecunoscută era: „Vrei să ai îndeletniciri artistice și să-ți umpli timpul cu ele? Du-te la tors, la vopsit lână, la croșetat, la țesut ii și covoare, că așa face orice femeie de român ca să-și îngrijească locuința îmbrăcând-o-n scoarțe, și nu ca să se laude cu afișe de expoziții la care n-o să vinzi nimic!”...

Încurajat de el, am îndrăznit și eu să ricanez în fața unor foști generali sau ștăbuleți, sau miniștri care, venindu-le ideea să tenteze la profesia noastră pentru a-și umple timpul de pensie grasă, încep a se considera colege și a-ți aduce cărți spre publicare sau recenzare. Le spun de la obraz: „Dacă te-a apucat dragostea de artă la bătrânețe, de ce-ai cășunat neapărat pe meseria mea și nu faci, de exemplu, balet, sau cascadorie ca să-ți umpli timpul?!”...

S-ar pune întrebarea ce legătură au toate acestea cu poezia de dragoste a lui Ionuț Caragea, o creație literară onestă și de certă inspirație, inegală încă, atingând și cote superbe pe lângă inegalități oarecum supărătoare, dar niciodată sub limitele profesionalismului. Niciodată lăsând impresia că autorul s-ar îmbăta cu apa rece a amatorismului, ci întotdeauna simțindu-l crispat în voința de a comunica ceva ce are într-adevăr de comunicat. Ceea ce mă face să îl încurajez din toată inima și să-i apreciez volumul ca atare, pentru că inegalitățile lui sunt chiar mai interesante privind căutarea de expresie artistică nouă; mai interesante decât o mânăuire sigură, la o anume ștachetă lipsită de oscilații... Da: ce altă legătură, decât contrastul încântării, ar putea avea considerațiile mele despre amatorism și grafomanie cu poezia de mai jos, pe care sunt tentat să o citez în întregime ?!

În altă viață am fost un râu

*în altă viață am fost un râu
iubita mea era o salcie
cu dragostea despletită
câteodată frunzele ei
îmi acopereau trupul
câteodată se închidea în sine și plângea
adesea o mângâiam unduitor*

*într-o zi iubita mea a plecat
în căruța unui lemnar
în locul ei
pe un ciot
se odihnea adesea
o codobatură*

eram furios și pentru o vreme

*n-am mai privit malurile
până când o femeie necunoscută
privind prin mine pietrele
a vrut să afle rostul pământului
și s-a lăsat să cadă
ca o pană de codobatură
ca o frunză de salcie*

*a plutit o vreme
cât m-au ținut brațele
apoi am sărutat-o
și a rămas în voia mării*

*deseori iubita mea cântă
la miez de noapte
vrăjește pescarii*

*iar eu întind degetele
prin siajul bărcilor*

Și, dacă poemul de mai sus l-am reprodus din această încercare de antologare tematică, extrăgând lirica de dragoste existentă până în prezent în opera tânărului poet, cer permisiunea să mai adaug unul, dintr-un alt volum, cu alt orizont ideatic, definindu-i personalitatea literară dintr-un alt unghi, dar care justifică la fel de bine convingerea că ne aflăm în fața unui autor care are ceva de spus și, stăpân pe niște mijloace moderne de exprimare ale unor inedite stări poetice, va mai avea încă de spus impunându-și registrul poetic asupra generației sale:

Download

*Doamne
am primit mesaj de la tine
în timp ce mă spovedeam pe hârtie
s-a înfiripat un **link** între cer și pământ
prin care mă hrăneam prin care te **downloadam**
poezie
am învățat să iau totul de la început
primul cuvânt a fost
amintire
nu trebuia să construiesc
un alt turn babilon din metafore
pentru a-ți arăta cât de deștept sunt
am așteptat cuminte
ca picăturile de ploaie
să culeagă cuvintele din vânt
mi-am întins palma
pe linia vieții a apărut
o **floodă**
o iubire
care m-a făcut mai Om
decât sfânt
prefer să rămân toiagul tău Doamne
pe care să-ți sprijini sufletul
și să mă doară dragostea ta
decât să mă dărâme
cuvinte de dragul cuvintelor
pentru că-n lumea asta chioară
nu tot ce zboară se numește înger*

Prefațat astfel, cu profilul poetic așezat ca o efigie care, cu ochiul vizibil cercetează frumusețile iubirii mai mult decât frumusețile iubitei - aceasta fiind unică, neschimbată, discret mișcată sau, mai degrabă doar clătinată cu drăgăstoasă grijă; situată într-un nadir perpetuu al prospecțiunilor sale și venind la el prin fluxurile sentimentelor diferite pe care i le

provoacă; uneori voluntară față de sentimentele lui supuse, alteori supusă în fața sentimentelor lui voluntar declarate și surprinzător descrise – el le disecă și le află metafora... Dar pe ochiul celălalt, ochiul nevăzut pe care îl bănuim a recepta mesajele venind din transcendent în limbajul noilor configurații ale unei lumi virtuale, Ionuț Caragea își capătă cele două dimensiuni auctoriale: Una de conversație cu divinitatea care și-a depășit împreună cu autorul respectiv și cu secolul în care trăiește acesta, trăsăturile fundamentalist-paternaliste de „Tată a Toate”, făcându-ne conștienți că, de fapt, e „Duhul din Toate”, adică prietenul, sfătuitorul, inspiratorul și animatorul gândurilor tale, al simțirilor cu care-l înțelegi Cuvântul; iar tu ai dreptul modern să nu-l înțelegi ca pe o poruncă, ci exact ca pe un duh care te animă și pe tine fericindu-te, tocmai pentru că Dumnezeu tău dialoghează cu tine și te lasă să dialoghezi cu El întru luminarea acestei vieți; chiar și cu mijloacele cele mai moderne, care se dovedesc a fi la fel de profund transcendentale... Asta ar fi prima dimensiune. Iar a doua e cea de ascultare întru tocmai a îndemnelor acestui Dumnezeu Atoateiubitor, făcându-te și pe tine să iubești în măsura în care ești ființă după chipul și asemănarea Lui; și să cânti iubirea dacă ai primit de la el talantul poeziei.

Asta, cred eu, face din Ionuț Caragea un liric dotat cu justificată înclinație către poezia de dragoste iar, din acest volum al său, o demonstrație bine pusă pe direcție. O demonstrație promițătoare meritând a fi călduros primită, cu toate limitele sale; o demonstrație care ne arată că, atunci când va reuși să depășească anumite poncife ale teribilismului de a spune oricum orice, teribilism care-i aplatizează pe mai mulți congeneri ai săi, când va ajunge să simtă că versul alb (ca să nu sun că respinge, spun numai că:) admite și mai greu vocabula de simplă comunicare, lipsită de profunzimi sau de originalitatea rezonanței, că diminutivele zgârie urechea și simțul poetic iar simplitățile exprimării trebuie să cuprindă mereu un antibanal feroce, când își va radicaliza poezia față de asemenea tare, constănțeanul din el va avea dreptul să se pretindă din stirpea tomitanului care s-a autodenumit „*tenerorum lusor amorum*”.

Mă opresc aici de teamă că, în ciuda a cel puțin opt superlative pe care le-am folosit caracterizându-l pe acest poet care le merită, să nu-i fac vreun deserviciu vorbind cinstit despre hibe pe care le mai are, în contextul în care astăzi, prin practicile despre care vorbeam la începuturile acestor rânduri, orice prefață sau postfață situează orice carte la care este atașată, cel puțin de la perfect și genial în sus; iar baremul de superlative este pe la minimum douăzeci și patru la orașe și treizeci și două în municipiile capitală de județ. Fraza de început de cronică literară cu: „*Valorosul volum de cimilituri apărut în prestigioasa editură din Pătârlagele aduce o contribuție națională la...*” este bine generalizată în limbajul criticilor despre care am vorbit mai înainte, în vreme ce prietenul meu Achițenie, care le îndruma pe grafomanele picturii către talentele produselor casnice, își savurează acum nemurirea, devenind el însuși monument.

Iar eu, păcătosul, convins că, în urma unor asemenea practici de reclamă la tarabă, e întru totul justificat faptul că acela care te roagă să scrii despre el, e sigur că vei scrie cât de genial este, m-am jurat mai demult să nu mai accept asemenea propuneri. Dar lui Ionuț, care pe deasupra mai e și constănțean de-al meu, apucasem să-i promit, tocmai fiindcă l-am văzut că a trăit experiența și, ajungând pe locurile natale, a avut parte de prezentări care-l plasau pe acea diagonală urbanistică dintre statuia lui Ovidiu și bustul lui Eminescu, chiar pe un soclu cu puțintel mai înalt decât al acestora.

Dintr-un asemenea motiv anuț că e ultima oară când, în scrierile mele, mă refer la vreo carte nou apărută. Oricât s-ar insista pentru o prefață, sau recenzie, sau măcar lectură, eu văd în spate surâsul umil al cerșirii unor laude; iar, după ce scriu, mai simt și scrâșnetul de nemulțumire că nu am lăudat suficient. Așa că: De ce să fiu lingușit sau înjurat?!... Mă simt bine așa cum sunt, mă bucur când găsesc în talentul altora un sprijin pentru a impune biata cenușăreasă de literatură română și, cu asta: Punctum!

Corneliu LEU

Sursa: Ionuț Caragea, volumul Poezii de dragoste, Fides, 2010